

[Alfred Hansen]

der og andre offentlige anlægsarbejder. Også det vil vi gerne være med til.

Lad mig lige sige, at der var én ting, der næsten fik mig til at få tårer i øjnene. Det var igen socialdemokratiets ordfører, fru Inge Fischer Møller, som rigtig ville give et ekstra argument for at stemme for sine forslag. Der skulle rigtig argumenteres. Jeg har godt nok læst indtil flere gange, at dagbladet Aktuelt synes, at forslaget er godt, og det overrasker mig i og for sig ikke. Fru Inge Fischer Møller henviste til Børsen, som skrev om dette jobtilskud, at det virkelig var et pletskud, og vi fik at vide, at fru Inge Fischer Møller var enig heri. Jeg må nok sige, at det virkelig var rørende, at arbejdsgivernes blad, i hvert fald et blad, som ikke ligefrem tegner og taler for socialdemokratiske vælgere, synes, at det faktisk var et godt forslag. Jeg må sige, at det var det eneste argument, som var ved at få mig til at ryste lidt i knæene.

Men jeg har genvundet førligheden og fatningen, og jeg kan stadig væk ikke støtte forslagene, uanset om ministeren forstår det eller ej. Men vi er stadig væk i retsforbundet interesseret i at hjælpe både de langtidsløse og alle erhvervsaktive, som er over 60 eller 62 år, hvad der nu kan blive flertal for. Og så håber jeg i øvrigt, at også ministeren har forstået det.

Kurt Hansen (VS):

Arbejdsministeren har selvfølgelig ret i, at der ikke er nogen partier, der kan komme og sige her i folketinget: hvis I havde fulgt vores program, så ville vi i løbet af meget kort tid have afskaffet arbejdsløsheden. Det er jeg enig med ministeren i. Det hænger jo netop sammen med det samfundssystem, som vi lever under. Det er det, der skaber krisen, herunder arbejdsløsheden.

Men én ting kan arbejdsministeren skrive ned på sit papir eller skrive sig bag øret, eller hvor han nu vil skrive det: der kunne tages en række initiativer, som ville nedbringe arbejdsløsheden væsentligt, hvis man var rede til at foretage nogle indgreb over for arbejdsgiverne, det har vi påvist i den beskæftigelsesplan, vi lagde frem. Gennem pålæg til arbejdsgiverne, gennem tvang over for arbejdsgiverne, kan vi komme meget langt. Kombinerede vi denne tvang på det beskæftigelses-

mæssige område med en administration af dette med: først fyret, først i arbejde, gennem fagforeningen i samarbejde med det enkelte arbejdsløshedsudvalg, så ville vi ikke stå i den situation, som har i dag, med de 20.000, 30.000, 40.000 arbejdsløse, som der i realiteten er. Så kunne vi have undgået det, så havde det set meget anderledes ud, hvordan længden af arbejdsløshedsperioden fordelte sig for de arbejdsløse.

Men ministeren har jo netop været med til at lægge yderligere gift for, at det ikke kunne praktiseres, via den indrømmelse, som blev givet til de borgerlige partier, der gik ud på, at nu kunne arbejdsformidlingen udsende lister til de lokale arbejdsgivere med ugens tilbud, dagens tilbud af arbejdskraft, hvor der var nævnt de kvalifikationer, som arbejdskraften var i besiddelse af. Så man kunne være kommet meget længere. Man kunne have undgået denne situation, som vi faktisk står og diskuterer lovforslagene på baggrund af.

Så stillede jeg et andet spørgsmål, som jeg ikke fik svar på. Det var spørgsmålet om, hvilke erfaringer der var høstet i udlandet eller i indlandet i forbindelse med tilskudsordninger til de private arbejdsgivere. Arbejdsministeren lancerer det jo som et knippegodt forslag, slet og ret det bedste; ellers var arbejdsministeren vel ikke kommet med det. Så var han netop kommet med det bedste. Hvad er erfaringerne?

Nu bliver der talt om de 62.000 job, der skal skaffes. Er det ikke sådan, at de skal skaffes i 3 hold? Det er jo ikke 62.000 job, der lige pludselig skal bankes op som nye job. Det vil jeg godt lige have slået fast. Det er næsten i 3 omgange, disse job skal skaffes, så der bliver tale om noget med 20.000 ekstra jobtræningstilbud eller 25.000 ekstra jobtræningstilbud. Det er vist mere relevant at holde sig til et sådant tal.

Så spurgte arbejdsministeren, om jeg ville have 30 tilbud, når jeg ikke kunne nøjes med ét, til den enkelte langtidsløse. Her må jeg sige, at det ikke er et spørgsmål om 1 eller 30 tilbud. Det er slet og ret et spørgsmål om, at den enkelte langtidsløse får et tilbud, som han eller hun synes er rimeligt. Og vi kan ikke acceptere, som jeg nævnte i første omgang, at disse ordninger bliver administreret via arbejdsmarkedsnævne, som er en klar korporativ foranstaltning, der in-